

»Prav, prav! Črednik, ob dve najlepši boš ti, ki te je samo jezik in vraža!« je siknil in pograbil dve ovci in divje zdrvel z njima v globel. Ovci sta meketali tako presunljivo, da je stiskalo srce tako hudobnega Izaka.

Začul je spet pesem, toda pesem mu je nekam prijetno udarjala v dušo. In sam ni vedel kdaj in kako se je bližal proti mavričnemu steburu, kjer je bila pesem še glasnejša in slajša. In tedaj sta ovci meketali ne več presunljivo, temveč mehko, ko da bi peli. Držal ju je za vrat in se predal njiu volji.

In glej! Pripeljali sta ga pred hlevček, ki je bil čudežno razsvetljen. V jaslicah je ležalo dete, ob strani sta čula pri njem mati in njen rednik, ga grela osliček in voliček in pred hlevčkom so pa klečali pastirčki in so klečale ovce.

»Odrešenik sveta se nam je rodil!« je pripeval božjim korom črednik in so pripevali pastirčki: »Slava Bogu na višavi!« Izak je pokleknil čisto zadaj in ob njem sta pokleknili ovci. Sram ga je bilo svoje nevere in zjokal se je in se prvič v življenju pokesal: »Usmili se me, Odrešenik sveta, usmili se mene in mojega očeta!«

Odrešenik ga je uslišal. Ko je Kristus začel učiti in zbirati okrog sebe množice, je postal Izak njegov učenec in dobil ime Matevž, njegov oče, razupiti razbojnik pa je bil križan na desni strani Kristusa in ob smrti mu je Kristus rekel: »Resnično, resnično ti povem, še danes boš z menoj v raju.«

A. Tavčar

Božična povestica

Petačeva mati so vstali zgodaj zjutraj, so stopili v izbico, kjer je spal njih mali deček in so poklicali: »Tomažek, vstani!«

V posteljici se je zganilo in z blazine se je dvignila zaspana glavica.

»Vstani, da pojdeva v cerkev!«

Mali srajčnik se je izkobacal iz postelje in tekel v izbo k peči. Tam se je umil in oblekel. Mati so mu prinesli še nedeljsko suknjo in toplo kapo iz polhovih kožic. Sebi so ogrnili veliko ruto in sta šla. Mrzlo jima je zarezalo v lice, ko sta stopila skozi vežne duri na prosto. Bila je še tema. Uro daleč od farne cerkve je stal njih kmečki dom. Tomažek se je prijel matere za roko in krepko korakal zraven njih.

Danes je dan pred božičem, zvečer bo sveti večer in ljudje bodo šli k polnočnici. Tomažek pa ne bo smel iti, ker je še premajhen, z materjo bosta varovala dom. Zato sme sedaj z njimi v cerkev. Med potjo se je oziral v nebo, pregledoval zvezdice in premišljeval: to so nebeška okenca, skozi nje gledajo angelčki na zemljo; kje so neki tista zlata nebeška vrata, ki se bodo zvečer odprla, da bo skozi nje Marija prinesla Jezuščka iz raja.

Molče sta dospela do cerkve in vstopila. Tomažek se je skrbno pokrival in

se ozrl po mračni cerkvi. Tedaj je v stolpu zazvonilo, oltar je zažarel v lučkah, pri zakristiji je zapel zvonček in na koru so zabučale orgle. Tomažek je ostrmel. Kako je lepo, lepo! Tedaj pa je zagledal na velikem oltarju nebeško Mamico z Jezušekom v naročju. O, saj sta že tukaj. Kako zelo sta lepa in Jezušček prav njega gleda, da res, prav njega in nebeška Mamica tudi. — V cerkvi moramo moliti, se spomni Tomažek in šepetaje pomoli »Zdrava Marija...« Potem pa zopet odprtih ustec strmi v krasoto oltarja.

Polagoma mu postaja hladno. Mraz je, pomisli Tomažek in Jezušček tam gori je v sami srajčki in bos, brez suknjice je in brez nogavic, gotovo ga zelo zebe. In zvečer ga bo Mamica položila v jaslice, tam pa je samo mrzla slamica, nič tople odeje. Kako bo zeblu sirotka! Ko bi k nam prišel, pri nas bo toplo.

»Nebeška Mamica, prinesi zvečer Jezuščka k nam, naša mati bodo danes potice pekli in bomo imeli zelo toplo v hiši. Pridita, prav zares pridita,« vabi Tomažek.

In glej, nebeška Mamica mu je pokimala in Jezušček se je nasmehnil. »Prideta, prideta,« je tiho ponavljal deček. Lepo in veselo mu je bilo v dušici. — Težko je čakal, da je minula sv. maša. Mudilo se mu je domov. Jezuščku bo treba pripraviti posteljico. Na sveti večer mora ležati v jaslicah in te bo napravil Tomažek sam.

Ko sta šla z materjo iz cerkve, pravi: »Mati, zvečer prideta Marija in Jezušček k nam.«

»Seveda prideta.«

»Ali ste videli Marijo, ko je pokimala?«

»Komu je pokimala?«

»Meni, veste, rekel sem, naj zvečer Jezuščka k nam prinese, da ga ne bo zeblu. V cerkvi je mraz, pri nas bo pa toplo, kajne mati in jaz mu napravim jaslice.«

»Da, da,« so pritrdili mati in zraven mislili, naj ima veselje, zvečer bo itak kmalu zaspal, morda se mu v sanjah izpolnijo želje.

Doma se je Tomažek takoj lotil dela, toda sam ni mogel napraviti jaslic. Prosil je pastirja Janeza pomoči. Poiskala sta lepe deske, merila sta, žagala, obrezovala in zabijala in popoldne so bile jaslice narejene. Postavila sta jih v izbo k peči. Lepe bele so stale pred Tomažkom, toda prazne. S čim postlati? Slamica je trda. — Že vel! Iz košare, kjer imajo mati šibanje, vzame škarje in odhiti v hlev. Tam ima svojo ovčko Belko. Stopi k njej in jo objame okrog vratu: »Veš ovčka, zvečer pride Jezušček k nam, v jaslicah bo ležal, a slamica je trda, tvoja volna pa je mehka, jo boš dala, kajne.« Ovčka je meketaje pritrdila in mirno je stala, ko je Tomažek strigel volno in kosmiče polagal v star pehar. Ko je delo dovršil, je odnesel volno v hišo in jo skrbno zdeval v jaslice. Tako, pripravljeno je.

»Mati, kdaj pride Jezušček?«

»O polnoči.«

»A kdaj je to?«

»Ko bodo vsi odšli k polnočnici.«

Ah, to je še dolgo! Ves nemiren je stopical sem ter tja: iz izbe v kuhinjo k materi, iz kuhinje zopet v izbo k jaslicam. Ne, ni mogel večerjati, niti dobra polica mu ni dišala. Komaj je dočakal, da so oče, teta in

pastir odšli v cerkev. Ostala št'a z materjo sama.

»Zaspan si, Tomažek, pojdi spat.«

»Ne, mati, počakam Jezuščka, sedaj pride.«

Ko zaspi, ga ponesem v posteljo, so mislili mati, se vsedli za mizo in brali. Zdaj pa zdaj so se ozrli po Tomažku, ki je žarečih ličec in široko odprtih oči sedel pri peči in pogledoval sedaj v prazne jaslice, sedaj v vrata.

Na steni je ura odbila polnoč. Tedaj pa je tiho stopila v sobo nebeška Gospa, še lepša kot je bila v cerkvi, z Jezuščkom v naročju. Pristopila je

k jaslicam položila lepo Dete na mehko posteljico in pokleknila ob njem. Tomažek je drhtečega srčeca strmel v živo božje Dete, ki se mu je smehljalo tako lepo, tako sladko. Zlezel je s klopi, pristopil k Detetu in pobožno poljubil sveto ročico, ki se je stegovala proti njemu in ga blagoslovljala. Blaženo lepo je bilo Tomažku v dušici. Bil je srečen, zelo srečen. Jezuščku pa je bilo toplo tukaj. O, saj njega v mrazu nikdar ne zebe, ne, zebe ga le ob mrzlih hudobnih srcih. Tomažkovo srčece pa je bilo to-

plo in dobro. Ljubil je Jezuščka in njegovo Mamico.

Mati pa niso videli svetih gostov, le čutili so njih bližino. Svetonočna sreča in sladkost je tudi njim napolnila dušo, ko so polagali spečega Tomažka v posteljo.

Sojatoslav

Trije popotni so v Betlehem šli ...

Trije popotni so v Betlehem šli,
Jezus, Marija in Jožef,
lačni in žejni, utrujeni vsi,
Jezus, Marija in Jožef.

Vzdignil je Jezus otroško roko,
zraslo je polje pod strmo goro.
Pa je Marija besedico rekla,
izpod gore je vodica pritekla.
Jožef zasadil je palico v skalo
in je iz skale drevesce pognalo.

Trije popotni so v Betlehem šli,
Jezus, Marija in Jožef,
pojmo za njimi veselo še mi!
Jezus, Marija in Jožef ...